

Valaki járt itt

Ha majd megírják a Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának történetét, mindegyre rábukkannak a régi magyar irodalom, a klasszika filológia, a világirodalom, a közép-latin tudományosság helyi történetében egy sugárzó erőre, mely e tárgyak oktatásában, konzultációkban, szakdolgozatokban, doktori disszertációkban nyilvánult meg, hatott, irányított, inspirált. Ez ható és inspiráló szellem Szörényi László szelleme volt, a tanáré, a tudósé, aki a Budapest és Szeged közötti tudományos kapcsolat eleven machinátora volt: kész csoda, hogy ezt a „szellemi terpeszállást” (Szauder József kifejezése) évtizedekig bírta. Bírta és ontotta a tudást a perzsa irodalomtól kezdve Kertész Imréig – előadás, szeminárium, konzultáció, kedélyes baráti beszélgetések; ironia és komolyság a hangulatban, mely előtötte az ő óráit. Közben persze az idő és idegek másik felét Budapest kötötte le nála, könyvek írása, élő irodalmi kritika, íróbarátok társasága, sőt a politikai változások következtében még diplomáciai szolgálat is, Itáliában. Mindez a pesti és itáliai tapasztalás, zsákmányolás a tudásban és élményekben, valami szerencsés módon gazdagította a szegedi egyetemi hallgatók (és persze a szegedi kollégák) tudását. Szörényi információs bázis volt mindig, a szakmáéban éppúgy, mint az irodalmi pletykákban (amit nem pejoratíve írok, az irodalom világa a valós és képzelt történések világa is, ilyen kicsi országban, budapesti centralizáltságban a vidék az ilyen gazdag információs személyiséget örömmel fogadta). Szörényi hallgatói, harmóniában a történések idejével, első kézből értesültek fontos irodalmi eseményekről, írásokról, vitákról; Szörényi hozta az íróbarátokat óráira, előadásokra. A nagy cenzúra idejében Szörényitől tudhatta az egyetemi hallgatóság (gondolom, nem csak Szegeden), mit nem adnak ki, mi jelent meg csonkán klasszikus és kortárs írótól, hol lehet a régieket eredetiben föllelni, és e pár sor írója maga is megajándékozottja volt némely szamizdatos írásnak, ami Szörényi kezén jutott Szegedre.

Hogyan viszonzta a kor és a kortársak ezt a szellemi teljesítményt és adakozó életet? Az egyik jutalom az volt, hogy Szörényi nem lett akadémikus. Ez lehet, hogy neki nem fáj, nekünk, a barátainak erősen. A másik jutalom az lehet, hogy Szörényi, a tanár sok volt és mai egyetemi hallgató tudatában (tudásában) kedves és becsült ember, akinek hatását viszik magukkal szét katedrákra, tudományos intézetekbe, írói munkákba, könyveit nem avuló olvasmányként forgatják tanítványai, szakmai társai. Kívánom, hogy az a Szörényire jellemző harsány nevetés, mely oly sokszor hangzott föl konferenciákon, baráti beszélgetésekben, még sokáig legyen vigasztalója mindazoknak, akik őt becsülik.